

سرد مقاله

راه کارهای تبلیغاتی کاندیدها

در سراسر دنیا کاندیدا شدن برای هر شغل و مقامی به صورت داوطلبانه و نه گزینشی بسیار سخت و دلهره آور است. چنانچه افرادی تصمیم بگیرند برای بالاترین مقام اجرایی و حکومتی خود را نامزد کنند، بدون تردید باید علاوه بر جرأت و جسارت بالا، از ابزارهای مانند:

قدرت مالی، تبلیغات، پشتیبانی مردم، محبوبیت همه گانی، مدیریت قوی، اراده های آهنین، آگاهی های گسترده اقتصادی، اجتماعی و سیاسی برخوردار باشند تا بتوانند با دیگر رقبای سیاسی خود در یک رقابت تنگاتنگ مبارزه کنند.

در کشورهای دموکراتیک بالاترین قدرت اجرایی، حکومتی، مسؤل و متعهد رییس جمهوری است و اگر مقام ریاست جمهوری برابر قانون اساسی آن کشور تشریفاتی باشد، صدر اعظم و یا نخست وزیر حرف اول را در اداره امور کشور می زنند.

در سرزمینی همانند ایران که دارای حکومتی مذهبی است، هم جمهوری است و هم اسلامی موضوع بسیار پیچیده تر می شود. در کشوری استثنایی همانند ایران که یکی از منحصر به فردترین حاکمیت های اسلامی در جهان است و قانون اساسی شرعی - مدنی ویژه ای دارد، تفاوت های زیادی در گزینه های کاندیداتوری ریاست جمهوری هست که در دیگر کشورهای مذهبی (اسلامی) وجود ندارد. کاندیدای ریاست جمهوری در ایران باید دارای ویژگی های انحصاری زیادی باشد. هم یک دین دار باشد، هم یک دین پژوه باشد، هم یک صاحب نظر دینی باشد، هم مورد قبول قشرهای بالای مذهبی باشد، هم محبوبیت دینی داشته باشد، هم محبوبیت ملی داشته باشد، هم مورد قبول مردم عادی باشد، هم مدیر اقتصادی، اجرایی، سیاسی باشد و هم رییس جمهوری ...

اجماع تمام این ویژگی ها در یک فرد و در کشوری همانند ایران اگر غیرممکن نباشد، کاری بسیار سخت و نفس گیر است. به همین دلیل است که تمام صاحب نظران سیاسی اعتقاد دارند که کار اداری و اجرایی در بالاترین سطح در ایران یا غیرممکن و یا بسیار مشکل، خطر آفرین و بحران زا است.

از این بحث به شکل موقتی می گذریم و به انتخاب یک کاندیدای ریاست جمهوری در کشورهای دموکراتیک و متمدن دیگر می پردازیم که رعایت حقوق بشر، تعمیم عدالت اجتماعی و زیرساخت های حقوق اجتماعی و مدنی بین دولت مردان و حکومت سالاران نهادینه شده است و نوعی تقابل منطقی و دموکراتیک بین دولت و مردم به وجود آمده است.

حکومت مسؤل، جامعه ای متمدن و دولت دموکراتیک از نظر سیاسی و قراردادهای اجتماعی؛ تعریف ویژه ای دارد. در چنین جوامعی رعایت حقوق فردی، اجتماعی، مدنی، شرعی و عرفی با توجه به نرم های استاندارد حقوق بشر، به دور از تبعیض های ناروا و بحران آفرین یا اصولاً وجود ندارد و یا به حداقل ممکن می رسد، زیرا در آنجا اگر دخالت دولت در امور ملی فراتر از قانون باشد، مردم به آن دولت اجازه نخواهند داد که اداره امور مملکت را هم چنان بر عهده داشته باشد.

به سخنی دیگر، در این گونه سرزمین های قانون مند، دموکراتیک و مردم سالار؛ شکل حکومتی، قانون اساسی، انتخابات پارلمانی و روابط سیاسی مردم با مجموعه ای به نام "حاکمیت" بسیار روشن است. هیچ کس متعارض دیگری نیست. نه قانون با مردم سر جنگ دارد و نه مردم قوانین و قراردادهای اجتماعی را به چالش های بحران زا می کشند. در حاکمیت قانون، گزینش ها؛ قبیله ای، خانوادگی، فردی، جناحی و سلیقه ای نیست که هر کس به شغل و مقامی بالا می رسد، اطرافیان، فامیل، هم شهریان و هم مسلمانان

ژانویه سال سوم ۱۳۸۰

۱۳۸۰

خود را بر پست و مقام‌های کلیدی بگمارد. اگر حزبی حکومت را در دست می‌گیرد، بدون تردید مادام‌العمری نیست و در یکی دو دوره بعد، مردم چنان‌چه ناراضی باشند، کاندیدای حزب رقیب را با آگاهی و شناخت کامل انتخاب می‌کنند.

اصول و زیرساخت‌های حکومت‌های دموکراتیک، مسؤلیت‌پذیری و قانون‌مندی همراه با گسترش عدالت اجتماعی است. مردم آگاه، با فرهنگ و قانون‌مند هرگز اجازه نمی‌دهند که حاکمیت دموکراتیک آنان دست‌خوش ناامنی، بی‌تفاوتی، عصیان‌گری، زیاده‌خواهی، فساد اداری، افراطی‌گری و قدرت‌طلبی تعدادی اندک از تمامیت خواهان و سلطه‌گران گردد. هر چه قدر میزان سواد، آگاهی و شعور جامعه پایین‌تر باشد، تعمیق دیکتاتوری، ستم‌گری، فساد و بی‌عدالتی‌های اجتماعی بالاتر خواهد بود.

در جهان امروز که کوچک‌ترین حرکت فرهنگی، اجتماعی و سیاسی ملت‌ها زیر پوشش لحظه‌ای و بسیار سریع رسانه‌ای است و هیچ پدیده‌ای را نمی‌توان از نگاه تیزبین آنتن‌های ماهواره‌ای و دوربین‌های رسانه‌ای تصویری، گفتاری و نوشتاری دور نگاه داشت، پنهان‌کاری‌های سیاسی، جلوگیری از آزادی‌های مدنی، فرهنگی و سیاسی، علاوه بر رسوایی‌های جهانی و برون‌مرزی، بحران‌های بنیان برافکن اجتماعی درون‌مرزی را سبب می‌شود که گریز از آن امکان‌پذیر نیست.

چنان‌چه دولت‌ها در یک جمع‌بندی منطقی بخواهند به نتیجه‌ای مثبت و جامع دست یابند، گزینه‌ی نخستین و پایانی این است که در انتخابات عمومی دست از زور مداری، گروه‌گرایی، اعمال فشار، تقلب و گزینش‌های فرمایشی و انتصابی بردارند و مردم را آزاد رها کنند تا آن‌گونه که خودشان می‌خواهند در چهارچوب قوانین جاری تصمیم بگیرند تا نماینده‌گانی را انتخاب کنند و شایسته‌ترین آن‌ها را در یک گزینش نهایی، عهده‌دار اداره امور اجرایی مملکت نمایند.

در یک جمع‌بندی علمی، چنان‌چه مطالب گفته‌شده را به عنوان مقدمه بپذیریم به این نتیجه می‌رسیم که: دولت‌های دموکراتیک و مردم‌سالار برای نشان دادن حقانیت مردم و رعایت قراردادهای اجتماعی، کاندیداهای انتخابات ریاست جمهوری را پس از گذشتن از فیلترهای متعارف و قانونی (و نه گزینشی و جناحی) از حداقل یک سال قبل به مردم معرفی خواهند کرد تا مردم با آگاهی و تفکر بیش‌تر و بهتر از برنامه‌های پیشنهادی کاندیداها، وقت و فرصت کافی برای بهترین گزینش را داشته باشند. معرفی کاندیدی به بزرگی و اهمیت یک رییس‌جمهوری در چند ماه و یا چند هفته مانده به رأی‌گیری نهایی، نادیده گرفتن حقوق مردم در انتخاب بهترین و شایسته‌ترین کاندیداها است.

نامزدهای پست ریاست جمهوری باید حداقل یک سال پیش از تشکیل انتخابات با برپایی سمینارها، مجالس سخن‌رانی، گفت و شنودهای رسانه‌ای و مصاحبه‌های تلویزیونی به تشریح برنامه‌های خود پرداخته و از طرح‌هایی که در آینده می‌خواهند به اجرا درآورند مردم را آگاه سازند تا مردم نیز بتوانند با فرصت بیش‌تر و با توجه به نیازهای فکری، فرهنگی و اعتقادی جامعه و مقایسه‌ی برنامه‌های عمومی توسعه و پیشرفت، صالح‌ترین کاندیدای خود را برای بزرگ‌ترین و بالاترین مقام اجرایی و اداری مملکت انتخاب نمایند.

در حالی که دوره ریاست جمهوری کنونی کشورمان تا چند ماه آینده به پایان می‌رسد و برابر اصل ۱۱۴ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران تعویض ریاست جمهوری و جای‌گزینی وی توسط کاندیدای جدید حتمی است، هنوز شخصیت‌های موردنظر سیاسی برای این پست بسیار مهم از سوی هیچ حزب، گروه و یا جمعیتی معرفی نشده‌اند.

شناسایی شخصیت فرهنگی، اجتماعی، مذهبی، سیاسی و ملی افرادی که می‌خواهند در بالاترین مقام مدیریت اجرایی مملکت قرار گیرند در کوتاه‌مدت کار چندان ساده‌ای نیست. مردم باید بسیار بیش‌تر از چند ماه و یا چند هفته وقت داشته باشند تا کاندیدای موردنظر خود را انتخاب کنند. چه اشکالی وجود دارد که کاندیداهای ریاست جمهوری از هم‌اکنون نمی‌توانند به معرفی خود و برنامه‌ها و طرح‌های در دست اجرا برای چهار سال دوره ریاست جمهوری آینده خویش بپردازند؟ تا مردم با آگاهی بیش‌تر بتوانند، پرهیزگارترین، شایسته‌ترین، صالح‌ترین و مدیرترین کاندیدا را از بین نامزدهای مختلف ریاست جمهوری انتخاب کنند و او را برای چهار سال آینده در رأس قدرت اجرایی مملکت بگمارند؟!

سر دبیر